

PERIÒDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA
 y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

FREDERICH SOLER.

Ab son poderós talent
 s' ha conquistat un gran nom
 qu' es estimat de tothom
 y que ho será eternament.
 Es un gegant: alabar-lo
 seria avuy per demès;
 per xó aquí no fem res més
 que aplaudir-lo y admirar-lo.

LO SOMNI DAURAT

—¡Noyas! ¡gran noticia! ¡gran noticia!
 —¿Qué, papá? ¿que ha tret la primera?
 —¿Veyéu aquestas papeletas? ¿las veyéu?.....
 Donchs son invitacions pels Jochs florals.

—¡Ay! ¿de veras? Veyám, veyám... ¿deuhen ser en vers, oy?

—No; pero ¿veyéu? Hi ha un' arpa pintada: aixó ja ho diu tot...

—¡Quina alegría! ¿Es á dir que hi podrém anar totas quatre?

—Per supuesto: miréu; una, dugas, tres quatre y cinch: aquesta es per mí. Vos ho dich formalment, m' han costat molt d' arregarlas: pero quan jo 'm fico una cosa al cap... Vaig prometre que aquest any realisaría lo vostre somni daurat, y ja ho veyéu, hi cumplert la paraula...

—¡Ay! ¡Si es lo papá més aixerit, més amable y més... Vingui, vingui que l' abressarém.

Y las quatre senyoretas se precipitan sobre 'l pobre senyor, omplintlo de petons y acariciantlo de tal manera que ningú diría que 'ls fos pare.

Durant tot lo dia—es lo dissapte anterior de la festa,—no 's parla de res més en tota l' escala.

—¿Que no ho sab?—diu una de las noyas á una vehina del segón pis,—demá aném al concert dels Jochs florals.

—¿Ah, es un concert? Jo 'm creya que no més hi llegían versos y poesías y cosas aixís!..

—No, filla, no: 'l papá 'ns ha ensenyat las papeletas y allí hi ha un' arpa...

—¡Ah, aixó ja es un' altra cosa! Com que jo, pobre de mí, no he pogut anarhi may, no sè cóm s' arreglan aquestas cosas...

—Ja ho crech que no ha pogut anarhi; van molt escassas las entradas... Miri, nosaltres feya una pila d' anys que teníam ganas de véureho y may havíam pogut lograrho. Pero aquest any lo papá ha corregut la Seca y la Meca, y com que tè un conegut qu' es amich d' un company qu' es parent del oncle d' un jove que 'l seu germá tè molta amistat ab un que va sempre ab lo president dels

Jochs florals, ha fet demanar papeletas y ab molts empenyos n' hi han donat cinch...

—¿Cinch? ¿Que no me 'n podria donar una?

—¡Ca! Encare que 'm donés ¡qué li diré!.. mil duros...

—¡Si que deu ser una festa brillantíssima!..

—¡Si ho es! Consideri que fins venen á veurela extranjers y gent de fora d' Espanya...

—¡Ah!..

Ab diálechs com aquests y altres de més disbaratats, lo día va passant.

Las quatre senyoretas no s' entenen de feyna arreglantse 'ls vestits, surgintse las mantellinas, donantse llustro á las botinas y sobre tot, donantse ' á n' ellas mateixas cada vegada qu' entra algun vehí ó conegut.

No hi veuen de cap ull: es tant colossal l' idea que s' han format de la ditxosa festa, que quan surten al carrer per comprar alguna cinta ó algun botó que 'ls falta, 's figuran que tothom las hi ha de coneixe en la cara que á casa s'eva tenen cinch, cinch ¡cinch tarjetas per anar als *Jochs florals*!

La mamá las ajuda en las sèvas traficadas, y encare que la bona senyora ha d' espinyárselas perque las cinch entradas no arriban per anarhi ella y 'ls infelissos s' han pres en serio alló de *personal* que diu la invitació, s' aconsola ab l' idea de que las sèvas pobras nenas lograrán realisar l' ilusió de tota la vida.

Per fi vé la nit, cubrint ab sas misteriosas sombras al papá, á la mamá, á las quatre noyas .. y á las cinch tarjetas cuidadosament depositadas en un recò de calaixera.

¡Si entressin lladres y les robessin!.. De fixo que l' endemá 'ls xicots vendrian una *última hora*, explicant que una familia composta de marit, muller y quatre fillas s' ha penjat en corporació de las vigas de la sala.

A punta de día tothom se lleva; y no dich se desperta, perque probablement ningú ha dormit en tota la nit... ¡Quí dorm tenint á casa un tresor d' aquella naturalesa!

—¿A quina hora 's comensa aixó, papá?— diu la gran, empolvantse la cara per centéssima vegada.

—La papeleta diu á la una... pero jo crech qu' es millor anarhi aviat per arregar puesto.

—¡Ah! ¿que no li han donat butacas?

—No, fillas: diu que 'ls puestos son de qui primer hi es.

—¡Ah! Sent aixís hi anirém d' hora, y desseguida que obrin... ¡plaf! nos fiquém á dins y 'ns colocarém al davant.

—Tens rahò; apa, noyas, que ja son las nou. .

—¡Las nou! ¡Reina Santíssima! No més hi faltan quatre horas... Corré, corré; ja cal que 'ns enlestím, perque sinó...

Y la gran torna á empolvarse per si encare no n' está prou.

Empolvantse, colocantse 'ls llassos, posantse 'ls *filets pour le front* y tot lo demès *atrezzo* de la comedia femenina, tocan las onze.

—¡Y ara!— crida la petita—¿no han tocat las deu?

—No ho sè; no las hi contadas.

—Veyam si la parayguera d' aquí 'l costat... ¡Senyora Emilia! ¡senyora Emilia! ¿que sab si han tocat las deu ó las onze?

—No senyora: las dotze.

—¡Ay desgraciadas de nosaltras! ¡Las dotze!

Corré, de qualsevol manera... tú, dom lo vano... no aquest, que t' sis barnillas trencadas. . aquell que no més ne t' que dugas... Cuyti, papá, fiquis las papeletas á la butxaca, corri, home, corri, déxil está 'l bastó si no 'l troba, allí ray que no hi déu haver gossos...

—Doloretas, enllesteix. . mira que portas la mantellina torta... y 'l polisson al costat...

—Aném, aném; ja m' ho arreglaré pel camí. ¡Deu mèu! ¡Ja deuen ser dos quarts de una! Aném..

Las quatre noyas se posan á corre escala avall, com si anessin á recullir l' últim suspir d' un moribundo.

Lo papá las segueix un kilómetro més enderrera, esbufegant com un gripáu y palpantse l' infern de l' americana pera convences' de que porta las papeletas.

En deu minuts arriban á la porta del gran saló de la festa. ¡No 's véu un' ánima! ¡la *idem* dels cinch infelissos los cau als péus!

—¡Cóm!— crida 'l papá—¿que potser ja han acabat?

—No senyor,—respon un home qu' está arreglant uns testos de sibinas,—pero are acabarán desseguida.

—¡Qué diu!..

—Sí; ara están donant l' última escombrada.

L' home vol dir qu' acaban d' escombrar lo saló.

Los cinch individuos se miran estupefactes los uns als altres, sense sapiguer quin partit pendre.

En aquell moment se sent una campanada en un rellotje vehí.

—Ja veu—anyádeix l' home dels testos ab molta serietat, dirigintse al papá,—tot just es un quart de dotze: fins á la una que comensan si n' hi ha de rato per deixarho tot conforme.

Lo papá y las quatre fillas tornan á mirarse llensant un ¡ah! que demostra 'l gran pes' que s' han tret de sobre.

—¿Qué farém?—diu ell interrogant á las noyas —¿doném un vol per aquí, mentres tant?

—Sí, pero no 'ns allunyém massa.

Es la una: lo gran saló está plé de gom á gom. Las nostras quatre conegudas y 'l seu papá ¡no cal dirho! están assentats á ran del tablado dels adjunts.

Comensa á tocar la música; comensan á alsarse senyors tots mudats llegint discursos; comensan á obrirse plechs y á proclamarse noms, y á nombrar *reina*, y á declamar versos y á obrir més plechs y á tornar á llegir y... en fi, dugas ó tres horas fent sempre 'l mateix.

Lo papá, motxo com una gallina mullada, 's mira á las noyas: las noyas se miran al papá.

Lo papá 's torna groch; las noyas se tornan verdas.

Un senyor fá un discurs de gracias, la gent s' alsa y en un tancar y obrir d' ulls lo papá y las fillas se plantan al carrer.

¡Quina manera més estranya de caminar! No sembla que vinguin dels *Jochs florals*, sinó de rodar una sinia.

Arriban á casa s'eva, pujan l' escala reposant á cada esglahò; truncan á la porta del pis, entran, se deixan anar sobre las cadiras y obrint tots cinch la boca á un mateix temps, exclaman á coro, com si pel camí ho haguessen ensajat:

—¡Quina gana que tinch!

A. MARCH.

Cada any succeheix igual: ab la Pasqua de Resurrecció ressucita l'activitat de las empresas. Sembla que 'l bull de la Primavera las exalti, moventlas á treure lo millor que tenen per disputarse 'l favor y 'ls diners del públich.

Aquí tenen lo *Liceo*. Després de tants fracassos y tantas tentativas, l'intelligent empresari senyor Bernis inaugura una campanya baix l'acertada batuta del mestre Goula, que promet donarli honra y profit. Ab sorpresa de molts y lo que val més ab disgust del *Diluvi*, s'ha posat un *Mefistófele* qu' es digne de veures y de sentirse. Dos artistes nous, la tiple Kupfer y 'l tenor Valero se n'han endut desseguida las simpatías dels filarmónichs, lo qual no es poch tractantse de un públich tant exigent com lo del Liceo.

La Kupfer es lo que 's diu una republicana mossa; y no dich *real*, perque la veneranda institució de un quant temps ensá va de capa cayguda. Gran figura y una veu extensa y robustíssima en sa corda mitja, un art exquisit tant en lo cant com en l' accionat y en lo vestir y presentarse: aixó es la Kupfer. Per primera vegada Barcelona y Madrit están d'acort en aplaudirla y celebrar-la.

En Valero va sorprendre á tothom, cosa estranya tractantse de un tenor, aquí ahont no 's créu més qu' en las virtuts de 'n Massini y de 'n Gayarre. Pero l'han donada en dir que se sembla á n' aquest últim, principalment en los aguts y en la manera de frassejar, y ja que no poden tenir l'original se contentan ab la copia. La veritat siga dita, en Valero tèn istil propi, y sas notables facultats lo fan simpátich, á despit de algunas petites incorreccions de que, sens dupte, arribará á esmenarse.

La batuta de 'n Goula va brodar la partitura, guanyantse una gran ovació. Lo baix Vidal bèn com sempre y 'ls coros donant á coneixe que havían sigut baquetejats pèl mestre Albinyana qu' en aquesta materias es un trunfo.

De la representació de *Dinorah* y del debut de la célebre Donadio y dels Srs. Lombardi y Bianchi 'n parlarém la senmana entrant; que avuy no tinch ni temps, ni espay.

La Tessero, no sè per quina causa, no ha pogut venir per Pasqua; diuhen que dissapte comensará sas funcions en lo *Principal*. Consti que l'esperan ab ansia tots los aficionats al art dramátich. Jo que recordo sas brillantíssimas condicions, prometo ser parroquiá assiduo de aquell teatro, tant més quant la companyia italiana porta un repertori de primera forsa.

Mentres tant la notable companyia de la Tubau y de 'n Mata s'ha trasladat al *Teatro Ribas*, que per rébre-la dignament s'ha posat de las festas. ¡Que 's pensan quín goig fa ara aquell teatro! Es alló que 's diu un siti elegant y cómodo, gracias á unas reformas molt bèn pensadas y al bon gust ab que ha sigut decorat.

La novetat que ha ofert la companyia es la *Andrea*, comedia en sis actes del célebre Sardou, y una de las més divertidas del repertori francés. ¡Quina senzillés en l'acció y al mateix temps quant d'ingeni! L'obra ha sigut allaujerida de certs detalls que no foran tal vegada bèn

rebuts pèl públich.... Ja se sab: en italiá se 'ls traga; pero en castellá sens dupte faria ganyotas. Aixís y tot queda una comedia rodona y molt agradable.

La Tubau fa un tipo acabat y rich en primors: en Mata es l'actor de sempre, distingit y plè d'inteligencia: l'Alverá vestida de bailarina está guapíssima: la Guerra... res, que si aixó es guerra ni may que hi haja pau. Mereixen finalment un elogi per l'admirable manera ab que interpretan dos tipos secundaris, en Domingo García y en Ricardo Guerra,

L'obra ha sigut molt ben presentada en quan á decoracions y guardaropía y perfectament vestida per part dels actors. Aquí tenen, donchs, un altre éxit, que interessa especialment á las senyoras casadas. Allá veurán las picardias de qu' es capás un marit, y trobarán al mateix temps la manera de corretjirlo!

No hi tingut ocasió de veure la companyia Paulus que ha passat com una exhalació pel *Teatro del Circo*. Dispénsin, donchs, que no 'n parli.

Al *Tivoli* ha comensat á treballar una companyia de sarsuela, estrenant una obra del célebre autor de *La Mascota*. La producció de Audrán se titula *El capitán Merimac*, té una acció desbaratada, está traduhida á traició; pero aixó sí, abunda en números de música molt airosos y agradables, de aquells que 's fan populars tot desseguida.

En lo mateix teatro doná 'l dilluns al dematt son primer concert la societat de Euterpe. La intelligent direcció del mestre Cuspinera farà que aquella popular societat coral reanudi la tradició del immortal Clavé. Desde 'l moment las pessas van cantarse ab més ajust y ab més colorit qu' en anteriors temporadas, lo qual nos convens de que per interpretar la música de Clavé es necessari haver sigut deixeble seu, com va serho y dels més aprofitats lo Sr. Cuspinera. En aquest punt lo carinyo y 'l sentiment poden més que la pretenció y la petulancia.—Una *Varsoviana* del mestre Goula sigué la novetat del concert: l'obra fou rebuda ab grans aplausos y tingué de repetir-se.

N. N. N.

GOS Y GAT.

Pessa en un acte de C. GUMÁ.

No hi podem fer més.

En Gumá será tant amich y company nostre com vostés vulgan; pero per aixó no hem de deixar de dir que ha fet una comedieta molt mona, y que tots los que l'hem vista nos hem fet un panxó de riure.

¿Qu' es l'argument? Bèn poca cosa. La criada d'una viuda y 'l criat d'un viudo desitjant—pèl compte que 'ls tèn—que 'ls seus amos no 's casin, fan tot lo que poden per evitar que arribi 'l moment fatal; pero no poden impedir que 'ls viudos se vejín, s' enamorín y acabin per la vicaría, com han de fer ells també per evitar lo esser despedits en cástich del mal que havían dit dels seus amos á fi de allunyarlos l'un del altre.

Pero d'aquesta poca cosa en Gumá 'n treu un gran partit, y sense esforços, sense violentas situaciones, ni fer caricaturas; apelant únicament á una xispa inagotable, explotada ab verdadera senzillés té constantment lo públich en la puny y no li deixa terminar una rialla sino por fernhi comensar una altra desseguida.

A mí no m' ha sorprés. Jo ja sabia que 'n Gumá quan la daría pèl teatro, ho faría bè, y aixís li vareix dir á n' ell mateix una vegada. Mes lo que no 'm creya es que de cop y volta s' apoderés del estil especial que 'l teatro requereix. En *Gos y gat* la gent parla en vers; pero ab naturalitat y sense recitar romansos.

Vostés veurán com en Gumá 's farà puesto. Lo sèu númen es á propòsit per la comedia de bon género, per aquella classe d' obras en que l' espectador se 'n va content per lo que ha rigut y sobre tot per la senzillés ab que l' art se li ha presentat. Si en Gumá observa—¡vaya si observarà!—y estudia lo cor humá, nos donará motiu perque moltes vegadas sortim del teatro dantli las gracias.

La pessa fou representada á *Novedats* y 'ls actors varen estar molt bè, sobre tot en Capdevila, que feu un criat *hasta allí*.

Lo públich fou just y aplaudí als actors y aclamá al autor,

ALRID.

ACUDITS.

Un predicador, deya entre altrás cosas lo següent:

—Contempléu las obras que han sortit de la mà del Creador, y veureu que totas son bèn fetas, bèn proporcionadas y perfectas, sens qu' hi trobéu lo defecte mès petit.

Un jeperut que escoltava 'l sermó, no devía estar molt conforme ab aquesta teoria, per quant al sortir lo predicador de l' iglesia va escometre 'l dientli:

—Escolti: ¿Vosté ha dit que tot lo que 'l Creador havia fet, era *perfecte y ben fet*?

—Sí.

—Donchs vegi; mirim bè y després digui si está en lo mateix qu' ha dit.

Lo capellá vá mirarse 'l per tots costats, y quan lo tingué ben vist digué:

—Sí, senyor; mirant lo sèu jep, acabo de conveñe 'm de que totas sas obras son admirables.

—¿Qué diu?

—Lo que sent: porque en clase de jeps no n' hi vist may cap de tan ben fet com lo sèu.

En una reunió de cantants de sarsuela, parlant de 'n Gayarre, digué un:

—Cantant la *Favorita*, l' hi sentit donar un *dó de pit* que 'l sostingué prop d' un minut.

—¡Fuig d' aquí!... ¿qu' es un minut?—respongué un altre—mès li sostingut jó.

—¿Tú?—digueren los demés admirats.

—Sí; jo hi sostingut un *ré de butxaca* que vá durar desde la primera Pascua fins á la segona.

Dos *granujas* tentan per dormitori la vía pública, dormint com marit y muller en un dels padrissos de la plassa.

Una nit, l' un retirá molt tart, y trobant que l' altre dormía tant estirat qu' ocupava tot lo banch, vá despertar-lo dihentli:

—¡Mero! fesme lloch; alsa home, despértat, t' hi estás com á cal sogra.

—¡Ah! ¿ets tú? .. Lo qu' has de fer, es retirar mès d' hora, sinó un altre día no t' obriré la porta.

RAMONET R.

¡QUI FOS COIXI!

Quan penso en lo tèn coixí
m' agafan rampélls d' enveja
perque penso que 't tèn aprop
fenté l' amor y altres tretas.

¡Quántas cosas té de dirte
quán lo tens á cau d' orella
besante los llabis purs,
jugant ab las tèves trenas!

Mès si no ho fa ¡qu' es mussoll!

¡qué 'n déu ser de poca penal!

al menys si jo fós coixí,
tè diría á cau d' orella
que t' estimo mès que may

y ho faría sense treva,
posaría lo mèu cap
damunt de la cara tèva,

los meus llabis sobre 'ls tès,
mos cabells sota tas trenas,
y entre petons y abressadas

passaría nits enteras.

¡Ay si jo fos ton coixí
que 'n faría de cosas, mare mèva!

ARTURO DE BELLAMATA.

¡Y qué havia de ser bonich lo palacio del Bisbe
'l día del Dijous Sant, á las dugas de la tarde!

Dotze pobres, sis de Barcelona y sis de fora,
convidats pèl Bisbe, van seure 's á taula al ob-
jecte de despatxar un ápat de peix que si 'ls dich
que costava cinch duros cubert y que va corre á
cárrech de 'n Justin, ja está dit tot per compen-
dre qu' era cosa bona y delicada.

Se tractava de representar la parodia de la
Cena, y 'ls dotze pobres que aquell día treyan lo
ventre de mal any feyan de apóstols, y en cambi
'l bisbe Catalá va adjudicarse 'l modest paper de
Jesucrist.

Ell es qui 'ls omplía las copas y qui 'ls feya
repetir de aquells plats que mès los agradavan; y
per fi, ell mateix en persona, va rentarlos los peus.

Pero 'ls advertiré que ja 'ls duyan nets, que
no era del cas que 's presentessin á un dinar de
cinch duros, ab los péus que usan los pobres per
tot dia.

Parlant ab franquesa 'ls diré que un no sab si
riure ó plorar davant de aquesta cerimonia.

Alimentar á un pobre es, en principi, una cosa
molt laudable; pero donarli un día á l' any un
dinar de cinch duros, compost de peixos esqui-
sits, de vins magnífichs y de postres excelents,
deixantlo 'ls 364 días restants, ab las dents es-
moladas y 'ls budells en plena revolució, anyorant
l' ápat del dijous sant, es una treta molt católica;
pero es també una broma molt pesada

Y baix lo punt de vista cristiá 'ls diré una cosa
que á mí se 'm ha donat per certa

Un dels pobres qu' eixía del palacio del Bisbe
tip com un tinter, lligant en son pensament la
fetxa del dimecres de cendra y la del dijous sant,
feya l' ullet y exclamava:

—Avuy l' hém anat á enterrar.

Poch podía esperarse 'l Bisbe que hagués de

AMORS DE CUYNA.

—Vaja, ara si que ja t' hi'atrapat; crech que nò negaràs pas...
 —¿Y ara, de qué 't queixas? ¿No dius que al servey se l' ha de tractar ab carinyo?... Pues aixó es lo qu' estich fent...

costarli cinch duros per barba un xiste tant irreverent.

Titul de una poesia que publicava 'l Brusí 'l día del Dijous Sant.

SUS CRUCIFICADO.

¡Pobre Brusí!

Li va caure una sílaba.

Ja cal que se 'n confessi.

Contan que l' altra senmana va ser declarat inútil pèl servey, aquí á Barcelona, un minyò de la quinta, que una vegada reconegut va resultar no ser minyò, sino minyona.

Escoltin ¿no haurían pogut ferla servir per cantinera?

Perque, vaja, declarar inútil á una noya de 19 ó 20 anys...

¡Quants n' hi ha que l' arreplegarian!

¡Quants que voldrían ser reys per ferla servir!

Sembla que 'ls propietaris del Liceo tractan de sostituir ab un' orga notable, l' orga inservible que avuy posseheix aquell teatro.

Pero mentres hi ha qui desitja que 's contruheixi aquí á Espanya, altres s' empenyan en comprarla al extranger.

Y ab aquestas qüestions, sense orga no 's quedarán, puig desde aquest punt tindrán la gran orga de rahons.

Han sigut molt alabadas pèls inteligents *Las set paraulas* que posadas en música pèl mestre Goula, van ser executadas en la iglesia de la Ciutadela, 'l día del divendres sant.

Ja ho veuhem: perque las funcions de iglesia lluheixin, los capellans no tenen altre remey que acudir als mestres profans, que s' han fet un nom dirigint funcions d' ópera.

Deixémnos de pamplinas, segons la moda corra,

l' ample camí del cel podrém recorre
entre mitj de un parell de bailarinas.

S' ha publicat esmeradament impresa, la aplaudida tragedia en tres actes de D. Angel Guimerá, titulada *Lo fill del Rey*.

Quan llegeixin lo present número de l' ESQUELLA haurá terminat ja 'l mes de próroga que l' Ajuntament havia concedit á la companyia de la Electricitat y á la del Gás Lebon per ferse la competencia en la iluminació de las Ramblas.

Y al cap de set mesos que aixó dura, aquesta es l' hora en que l' Ajuntament no ha tingut temps de ocupar-se del assumpto.

Y aixó que 'ls nostres regidors no 's perden per no discutir.

Pero de las sèvas discussions no 'n surt may la llum, sino la fosca.

El *Diluvio* s' ocupa del Liceo y com que la nova companyia ha agradat á tothom, y ell ha de dur la contraria de todas las maneras, diu que 'ls que aplaudían eran *alabarderos* preparats per la empresa y que 'ls periódichs que alaban á la companyia no son independents.

¡Ja se sab! A Barcelona no hi ha més que un periódich independent, el *Diluvio*.

Independent y otras cosas que també comensan ab *in*.

¡In-dependent!

¡In-falible!!

¡In-sensat!!!

Pochs anys havian entrat com en l' actual tant espesas bandadas d' orenetas.

Alló no eran bandadas, sino núvols.

Pero á mí no me la pintan.

Aquets aucells son de bon auguri y jo estich que senten alguna cosa.

Com per exemple: la proclamació de la..... dallonsas.

Pregunta un periódich quín día 's reparteixen las medallas y diplomas que l' ajuntament va acordar fer efectius á las personas que més van distingirse en l' última epidemia.

Si algú 's queixa, sense embrassos

respondrá en Ríus molt trempat;

que quan torni á haverhi cassos

ja ho trobarém tot plegat.

Perdonin si no 'ls parlo de l' última corrida.

Qui en realitat va sortirne corregut, va ser lo públich.

En Lagartijo va estar més de una hora per despatxar lo segon toro. ¡Quín toro! Era com certs rellotjes que tenen corda per quinze días.

¡Y cóm va deixar-lo! L' endemá á la plassa de Sant Agustí las criadas se 'l disputavan.

Volían fer-lo metxat

y estava tant preparat!

Se queixa la *Renaixensa* de que l' acera de Betlém que dona al carrer del Carme serveixi de orinador.

«Entre nou y deu del vespre de ahir, diu, hi havia un cavaller, en lo precís moment en que atravessava un municipal, lo que passá de llarch, tot mirant sel y sense dirli res.»

Com si ho vejés. Lo municipal passaría de llarch, exclamant entre dents:

—Este caballero *tè cara de rechidor*.

L' escena va passar fa alguns días en la parroquia de Santa Mónica.

Eran las nou del vespre, y una pobre xicota del carrer del Om, víctima de un atach repenti, demana 'ls auxilis espirituals. Corran á la rectoria, hi trovan dos capellans per falta de un, y al enterarlos de lo que feya 'l cas, comensan á excusarse l' un ab l' altre—que si no 'm toca á mí, —que si 't toca á tú..... lo cert es que ni l' un ni l' altre 's va moure, y la pobra xicota va emprendre 'l viatge á l' altre barri ab los papers mullats.

Y are veurán com si hi ha un' altra vida, cap dels dos capellans arribará á condemnarse.

Qui no té remey es la pobra xicota que no va poder confessarse.

Los dos capellans ray, ja sabém cóm ho han de fer per escapulirse.

S' estarán tota una eternitat á las portas del cel disputant sobre si li tocava á l' un ó li tocava al altre.

Frasse homérica de un metje:

—¡Ah, exclamava! ¡quín malalt més admirable! Vinticinch anys fa que l' asisteixo: sempre está moribundo y no s' acaba de morir may!

EPÍGRAMAS.

Parlant del boig de 'n Climent exclamá 'l pobre Bernat qu' es cego de naixement:

—Tant lo pillo m' ha empipat que vos ho dich, francament, no 'l puch veure ni pintat.

CRISTOFOL CRISPIN.

Un día en Quimet vaig veure que seguía á la Pilar y va dirme:—Vull probar si *cap partit* ne puch treure, y 'l mateix día á la nit va topá ab lo marit d' ella que vá darli un cop d' estella y 'n sortí ab lo *cap partit*.

—Desde avuy me faig poeta, tinch set de gloria... escriuré molts de llozers guanyaré.

—Noy, tu has perdut la xaveta!

No hi ha més, t' has trastocat, si á tú 't sobran los diners qué n' has de fer dels llozers.

—Servirán per fé estofat.

S. U. S. T.

A una senyora que tè la costum de amagarse 'ls anys, li preguntavan:

—¿Quina edat tè are la sèva germana?

La senyora va respondre:

—De aquí á dos anys tindrà la mateixa edat que jo.

Un d' aquells tipos valentons que tot ho volen matar, pero ab la llengua, un dia va rebre una garrotada de un tipo que per l' aspecte no n' haurian donat dos quartos.

Y 'l valenton, ni menos va tornars 'hi.

No obstant, l' endemà feya l' home, com de costum y parlant de no sé quina qüestió, deya 'l valenton:

—Allá ahont lo trobo l' hi dono una garrotada que l' esberlo.

—Tot aixó crech, va dirli un company: te considero molt capás de donarla, desde 'l moment que l' has rebuda.

En un quartel s' entretonian varios oficials en dir mal del seu jefe.

Va saberho aquest y vá cridarlos, interpelantlos sobre 'l cas.

—¿Es cert que vostés l' altre dia 's van permetre dir aquestas y aqueixas picardias sobre 'l meu compte?

—Es veritat, va respondre un oficial: y encare n' hauriam dit moltíssimas més si no se 'ns hagués acabat lo vi.

Al jefe vá escapárseli 'l riure y no vá poder castigarlos.

—¡Y qué 'n estich content del meu burro! deya un pagés.

Y 'l seu mosso li responia:

—Ja ho diu lo rector: «Estima al próxim com á tú mateix.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Bar-ca-ro-la.*
2. MUDANSA.—*Toya-Joya-Noya.*
3. CONVERSA.—*Mahó.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*La trompeta de la sal.*
5. ROMBO.—

M
P A P
P A N I S
M A N E L E T
P I L A R
S E R
T

6. INTRÍNGULIS.—*Peras.*
7. GEROGLÍFICH.—*Per pussas al istiu.*

XARADAS.

I.

—¿Qué tal lo noy, senyó Andreu?
—Es un *prima-dos-tres-quarta*:
una *hu-dos-tres-quart-quinta*
ha de fer *hu-quint* semana.
—Qu' es xicot de molta astucia
sa *prima-quarta* retrata.
—Es una astucia aparent
¡al menys fós *tercera-quarta*!

A. KIN-FO.

II.

Una vocal la *primera*,
la *segona* musical,
amaniment *quart-tercera*
y nom d' home lo *Total*.

TARONJA DE CONVENT.

ENDAVINALLA.

Me donan, me portan,
me faig y me fan:
lector, endavina 'm
que ja he dit bastant.

JENANI.

ANAGRAMA.

La filla de D. Benet
que molta caritat fá
ahir á un *total* ceguet
un *total* li va doná.

ANGELETA Y FRANCISQUETA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8	—nom d' un home.
3 7 4 1 2 5 7	—qualitat que té.
7 8 4 1 4 8	—lo seu ofici.
2 5 6 7 3	—lo que 'l guarda.
7 8 4 8	—lo que 'l fa cansá.
4 8 6	—color que té.
8 4	—lo que 'l domina.
3	—una vocal.

ADOR DE D.

CONVERSA.

Mira, Lluís, bèn conduhit
perque no 's puga malmetre
porta aixó que vaig prometre,
l' altre día al meu marit.

—Y aixó qu' es?

—Bén clar t' ho he dit.

FRANCISCO PANÉ.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla horisontal y vertical: prenda de vestir;
segona, dignitat eclesiástica; tercera, moble d' estudi.

CIUTADÁ PIRANDÓ.

GEROGLÍFICH.

PERA
MORET
ILI
NNN

XIQUET DE VALLS.

GOS Y GAT

JUGUET CÒMICH EN UN ACTE, ORIGINAL Y EN VERS

PER

C. GUMÁ

Forma un elegant tomet en quart, imprés ab molt es-
mero sobre paper satinat.

Preu: 4 rals

Se ven en la Llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del
Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y corresponsals de
LA CAMPANA y LA ESQUELLA, als quals se 'ls farà la rebaixa
de costum.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

CAPRITXOS DE LA NATURALESA.

Un home de pes,

L' idol del *bello sexo*.

Una senyora de bon regent.

Entremesclada de bacallá y persona.